

(verscheen in Woord & Dienst, maart 2007)

De grafsteen als preekstoel

Over een grote steen gaat het in de finale van het Matteüsevangelie. Een grote steen voor de ingang van het graf van Jezus. Heel de beweging van het evangelie komt in die steen tot stilstand. Een rijk man uit Arimathea, Jozef genaamd, wentelt een grote steen voor de ingang van het graf. Zo vertelt Matteüs het ons: een grote steen. En als we er even bij stilstaan wordt die steen alsmaar groter. Net zoals wanneer wijzelf staan voor de steen waar een van onze geliefden werd begraven. Kolossaal kunnen die stenen in onze beleving worden. Het einde van een weg. Een steen waarbij alles tot stilstand komt. Geen beweging meer in te krijgen. Alles zit potdicht. Het enige dat rest is weer huiswaarts te gaan. Je vindt er niet wat je zou willen: een stem, een levend teken. Het is alleen die steen.

Zo vestigt de evangelist onze aandacht op die grote steen. De twee Maria's zitten, zo vertelt de evangelist, tegenover het graf. Ook hun wandel is tot een zittende stilstand gekomen.

En het enige dat deze vrouwen nog doen kunnen is wat ook wij nog doen kunnen als een van onze geliefden ons is ontvallen. We kunnen nog naar dat graf toe. 'Om het te bezien', tekent de evangelist op. Die steen staat voor alles wat tot stilstand is gekomen. Staat voor alles waar geen beweging meer in te krijgen is. Vastgeklonken verdriet, gestolde ervaringen, een in heersende patronen vastgelopen samenleving. Een ontzaglijk grote steen. Als een steen in de nieren van een opgedroogd visioen.

Maar dan gebeurt wat alleen maar vanuit de hemel gebeuren kan. Een aardbeving en een engel van de Heer. Alles staat te trillen op z'n grondvesten. Alleen zo kunnen de vastgelopen wegen worden doorbroken. Een engel van Heer, een bericht van alzo hoge, daalt op de aarde. En het eerste wat die engel doet is die kolossale steen wegwentelen. Gekke, wonderlijke details zijn het. Wat tot stilstand was gekomen wordt plotseling opengebroken. En wat doet die engel? Hij gaat op die grote steen zitten. We zien de glimlach om zijn mond. Hier is sprake van hemelse humor die door de dood heen breekt. De bewakers, zij die de dood op zijn plaats moesten houden, worden nu zelf als doden. En die steen wordt nu plotseling in dienst genomen van de hemelse boodschap voor deze aarde. Die mega-steen wordt tot preekstoel. En wat preekt de engel op die steen? 'Vreest niet!, wie gij zoekt gaat u voor naar Galilea'. Wat tot stilstand kwam in dood en graf wordt tot het begin van een nieuwe weg om te gaan. Zoals bij de uittocht gaat op deze weg de Gezalfde ons voor, door het doodswater heen.

De vrouwen worden uitgenodigd het onder ogen te zien: 'Ziet de plaats waar hij lag...' Nee, het is niet de bedoeling dat zij hun tenten opslaan in dat lege graf. Dat graf mag nooit een bedevaartsplaats worden. Het kan enkel dienen als markering van een volstrekt nieuwe weg die leidt tot de Opgestane zelf. De boodschap van de engel op die grafsteen resoneert vervolgens in de mond van Jezus zelf: 'Vreest niet, gaat heen om het te verkondigen.' Hier wordt de gemeente geboren die leeft van Pasen. En dat het licht van dit hemelse bericht ook over onze graven schijnt, vertelt de evangelist verderop als hij het heeft over de graven die openbreken. Onze gang naar de begraafplaats vindt een

parallel in de weg die ook die twee vrouwen gingen. Het is erop betrokken. Niet als een zoethoudertje maar als een belofte waar je eigenlijk alleen maar van zingen kan. Tegen de klippen op!

Ad van Nieuwpoort

(Dr. A.G.L. van Nieuwpoort is predikant in de Amsterdamse Thomaskerkgemeente)